

Warszawa, 3 stycznia 2018r.

**MINISTERSTWO ŚRODOWISKA
PODSEKRETARZ STANU**

Mariusz Gajda

DZW-1.035.12.2017.WU

Wg rozdzielnika

Szanowni Państwo,

Działając jako pełnomocnik do spraw organizacji Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (dalej: Wody Polskie) uprzejmie informuję, że z dniem 1 stycznia 2018 r. wchodzi w życie ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566), która wprowadza nowe zasady ustalania opłat za usługi wodne. Opłaty te stanowią jeden z instrumentów ekonomicznych służących gospodarowaniu wodami. W ujęciu instytucjonalnym zadania z zakresu ustalania wysokości opłat za usługi wodne zostały, co do zasady, powierzone Wodom Polskim, jednakże obowiązek ustalania opłat za usługę wodną, o której mowa w art. 269 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, tj. opłaty za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m² robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, został nałożony na organ wykonawczy gminy. Stosownie bowiem do treści art. 272 ust. 22 przywołanej ustawy wysokość opłaty za ww. usługę wodną, ustala wójt, burmistrz lub prezydent miasta oraz przekazuje podmiotom obowiązującym do ponoszenia opłat za usługi wodne, w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

Zgodnie z art. 270 ust. 7 ustawy Prawo wodne wysokość opłaty za ww. usługę wodną zależy odpowiednio od wielkości powierzchni uszczelnionej, rozumianej jako powierzchnia zabudowana wyłączona z powierzchni biologicznie czynnej oraz zastosowania kompensacji retencyjnej. Sposób obliczania opłaty za tę usługę wodną reguluje art. 272 ust. 8 ww. ustawy wskazując, że wysokość opłaty ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, wyrażonej w m² wielkości utraconej powierzchni biologicznie czynnej oraz czasu wyrażonego w latach.

Tryb procedowania w sprawach ustalenia ww. opłaty regulują przepisy art. 272 ust. 22 i nast. oraz art. 273 ustawy Prawo wodne. Przepis art. 272 ust. 23 tej ustawy normuje obowiązek podmiotu obowiązującego do ponoszenia opłat za usługi wodne w zakresie zmniejszenia naturalnej retencji terenowej wniesienia opłaty, ustalonej przez organ wykonawczy gminy, na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono temu podmiotowi informację o wysokości należnej opłaty oraz sposobie jej obliczenia. Okresem rozliczeniowym dla tej opłaty jest kwartał.

W przypadku, gdy podmiot obowiązany do wniesienia ww. opłaty zaniecha wykonania obowiązku, organ wykonawczy gminy określa wysokość opłaty w drodze decyzji, a podmiot obowiązany do ponoszenia tejże opłaty, wnosi opłatę określoną w decyzji, na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Zaskarżenie decyzji organu wykonawczego gminy określającej wysokość opłaty, nie wstrzymuje jej wykonania. Przedmiotowy tryb procedowania będzie miał zastosowanie do przypadków, w których podmiot obowiązany do wniesienia opłaty za usługi wodne w zakresie zmniejszenia naturalnej retencji terenowej nie zrealizował nałożonego obowiązku, tj. nie uiścił w ustawowo przepisany terminie opłaty ustalonej przez organ wykonawczy gminy i nie złożył reklamacji, o której mowa w art. 273 ust. 1 ustawy Prawo wodne.

W przypadku złożenia reklamacji zastosowanie będzie miał tryb uregulowany w art. 273 ust. 1 i nast. przywołanej ustawy. Zgodnie z tymi przepisami reklamację składa się w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania informacji, przy czym jej złożenie nie wstrzymuje wykonania obowiązku wniesienia opłaty. Organ wykonawczy gminy rozpatruje reklamację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania, z tym że w razie jej uznania przekazuje podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia opłat za usługi wodne nową informację, zawierającą także sposób obliczenia opłaty za usługi wodne, a w 14 dni od przekazania jej podmiotowi zwraca różnicę między wniesioną wysokością opłaty za usługi wodne, a wysokością opłaty za usługi wodne wynikającą z nowej informacji. W przypadku nieuznania reklamacji organ wykonawczy gminy określa wysokość opłaty za usługi wodne w drodze decyzji. Od tej decyzji podmiotowi korzystającemu z usług wodnych przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Zaskarżenie tej decyzji nie wstrzymuje jej wykonania.

Nadmienić również należy, że przepisy art. 269 ust. 2 ustawy Prawo wodne przewidują zwolnienie przedmiotowe od obowiązku ponoszenia opłaty za usługi wodne za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej za jezdnie dróg publicznych oraz drogi kolejowe, z których wody opadowe lub roztopowe są odprowadzane do wód lub do ziemi przy pomocy urządzeń wodnych umożliwiających retencję lub infiltrację tych wód, natomiast art. 269 ust. 3 tej ustawy zawiera zwolnienie o charakterze podmiotowym dla kościołów i innych związków wyznaniowych.

Jednocześnie wobec nałożenia nowego obowiązku, część wpływów z tytułu opłat za usługi wodne za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej będzie stanowić dochód budżetu właściwej gminy, albowiem stosownie do art. 299 ust. 5 ww. ustawy Prawo wodne wpływy z tytułu opłat za przedmiotowe usługi wodne stanowią w 90% przychód Wód Polskich, a w 10% dochód budżetu właściwej gminy. Obowiązkiem gminy jest przekazanie wpływów z tytułu opłat za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej, w części stanowiącej przychód Wód Polskich, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na rachunek bankowy właściwych urzędów gmin (miast).

Ponadto przepisy art. 300 nowego Prawa wodnego przewidują, że do ponoszenia opłat za usługi wodne z tytułu zmniejszenia naturalnej retencji terenowej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych w zakresie tej opłaty będą przysługiwały gminom.

Otrzymują:
wszystkie gminy w Polsce

Z poważaniem
PÓDSKRĘBIENIE STANU
M. Gajda
Mariusz Gajda